

И чувствувахъ гробовенъ хладъ.
 А катъ въ лице на първий братъ
 Азъ впилахъ погледъ жалостивъ,
 То същахъ се, че още съмъ живъ.
 О, страшно мъчно е катъ знашъ,
 Че нѣма вече още веднажъ
 Да видишъ мило сжщество,
 Кое си любѣлъ отъ душа.
 Да се убия? . . ще сгрѣша . . .
 Не знамъ отъ вѣра ль, отъ какво,
 Азъ мъжки тоя часъ горчивъ
 Прѣкарахъ и — останахъ живъ.

IX.

Но що стана подирѣ съ менъ,
 Не знамъ. Нощта азъ мислѣхъ день,
 Деньтъ нощъ; толкозъ смаянъ бѣхъ,
 Въ оцѣпенение стоѣхъ;
 Безъ память, чувства и безъ гласъ,
 Межъ камънитѣ, камѣкъ азъ,
 Потъналъ въ тежакъ, страшенъ сънь,
 Не знаяхъ гдѣ съмъ. Вжтрѣ, вѣнъ,
 Се бледо, тъмно бѣ за менъ.
 Не бѣше нощъ, не бѣ ни день,
 Нито тъмничний бледенъ зракъ.
 Туй бѣше тъмнина безъ мракъ,
 Туй бѣше бездна въ пустота,
 Безъ край, безъ длъжъ, безъ широта.
 Туй бѣха образи безъ ликъ,
 Туй бѣше мраченъ миръ великъ,
 Безъ небе, врѣме и безъ дни,
 Безъ смрътъ, животъ, блага, злини;
 Катъ сънь въ мъртвешки гробове,
 Катъ океанъ безъ брѣгове,
 Съ мъгла покритъ, безъ край голѣмъ,
 Недвижимъ, мраченъ, тъменъ, нѣмъ!

X.

Въ ума ми лучъ блѣсна тогазъ:
 То бѣше сладкъ птичи гласъ.
 Запѣ той звучно и млѣкна;
 Отново послѣ пакъ почна
 Да пѣе чудна пѣсень тукъ.
 О, райски бѣше тоя звукъ!
 Увлѣченъ, азъ се съживихъ,
 Отъ тая пѣсень се опихъ,
 Но не за много. Мисълъта
 Върна се скоро при скръбъта
 И азъ се сепнахъ. Околъ менъ

Бѣ сжщия затворъ студень,
 Мълчание и тишина.
 Лучи отъ бледа свѣтлина
 Провираха се, катъ напрѣдъ,
 Прѣзъ влажния, широко затворъ;
 Но другадѣ бѣ моя гледъ:
 Тамъ горѣ въ малкия прозоръ
 Трептящъ и пѣющъ безъ конецъ,
 Кацналъ бѣ милия пѣвецъ.
 Той пѣеше съсъ жаръ и страсть,
 О, колко болки въ тоя гласъ!
 И всичко бѣше туй за менъ!
 Азъ никога до тоя день
 Не бѣхъ виждалъ катъ него другъ.

Отъ неговия жаленъ звукъ
 Разбрахъ, че нему бѣше жалъ
 За братъ му, сжщо младъ умрялъ.
 При мене той доде тогазъ,
 Кога, отъ вси оставенъ, азъ
 Отъ никого не бѣхъ любимъ.
 Животътъ мой стана търпимъ,
 А отъ пѣснитѣ, що слушахъ,
 Въскръсна моята душа.
 Нѣ тозъ пѣвецъ отъ гдѣ ли бѣ?
 Да ли, свободенъ подъ небе,
 Или изъ клетката бѣгалъ,
 Въ игра до тука бѣ стигналъ
 Да ми запѣй за свобода?
 Да кажа ли? . . . Азъ мислѣхъ, да,
 Че той бѣ гостенинъ изъ рай!
 И че да може да обай

Убития ми гледъ и слухъ,
 Нарочно братовѣтъ ми духъ
 На птичка бѣше се сторилъ.
 Но въ мигъ изчезна гостѣтъ милъ
 Въ сияньето на бѣлий день. . .
 Не, не, не бѣше братъ ми — менъ
 Не би оставилъ той така,
 Не би ме хвърлилъ въ тѣга,
 Та вторъ пѣтъ съ него раздѣленъ,
 Тукъ въ мрачния затворъ голямъ,
 Азъ вторъ пѣтъ да остана самъ,
 Катъ трупъ мъртвешки въ гробъ студень.

XI.

Подиръ тазъ вжтрѣшна борба,
 Внезапно въ моята сждба
 Наста прѣвратъ. Пазачѣтъ строгъ
 Не бѣше вече тѣй жестокъ,
 А стана вежливъ, кротѣкъ, мекъ.